

Magt for Ret . . . *Vox populi, vox dei*, siger en gammel græsk Skjald — det betyder saa meget som, at ingen ustraffet byder Folkeviljen Trods — vær vis paa det!“

Overalt hørte man Forespørgsler om Væver Hansen. Man vidste, at han om Morgen var taget ind til Købstaden for at faa Telegrammerne fra København, og man havde regnet ud, at han maatte kunne være tilbage inden Middagstid. Men endnu havde ingen set ham, og Kirkeklokkerne begyndte at ringe, og Følget steg tilvogns, uden at han var kommen.

Det var en klar Solskinsdag med skinnende blaa Himmel og grønnende Marker, og midt i denne Foraarsfest gjorde det lange, mørke Ligtog, der Skridt for Skridt bevægede sig sydpaa ad den bugtede Sognevej, en dobbelt sørgmodig Virkning. Det var efter Emanuels Ønske, at Gutten stedtes tilhvile i Bedstefaderens, den gamle Anders Jørgens' Familiebegravelse ude ved Skibberup Næsse-Kirke. Han havde fra gammel Tid bevaret en Forkærlighed for dette øde og ensomme Sted med dets højtidsfulde Stilhed, der kun gennembrødes af de vilde Skrig fra Maagerne ude over Stranden.

Først efter over en Times Kørsel naaede Toget op til Kirken. Kisten blev taget af Vognen og af seks unge Bønder — tre fra Vejlbj, tre fra Skibberup — baaret ind paa Kirkegaarden. Foran gik en Flok halv-voksne Piger og strøede Gran og Mos, og bagefter fulgte den øvrige Skare under Afsyngelse af en Salme.

I dette Øjeblik foer det som en Løbeild gennem Følget, at Væver Hansen var kommen tilstede. Hviskende Spørgsmaal og Svar gik fra Mund til Mund, og endnu før Kisten var sænket i Jorden, vidste alle, at „det umulige“ var sket, at Statskupet var fuldbyrdet, Rigsdagen hjemsendt, og at Regeringen af egen Magtfuldkommenhed udstedte Love og indkrævede Skat.

Der blev ikke megen Opmærksomhed tilovers for